

‘Ανηφορίζω τον λόφο,

ΑΝΗΦΟΡΙΖΩ τον λόφο και νιώθω την εγκοσμιότητά μου να με βαραίνει. Ξαφνικά, γίνεται υπαρκτή. Μια εγκοσμιότητα περίλυπη, από αγνώστια και νύχτα φόβου.

Ανηφορίζω τον λόφο με τις χρυσαφένιες πλαγιές των λιόδεντρων και το μοναστήρι στην κορυφή και αισθάνομαι δέος για το θαύμα που αποκαλύφθηκε σε τούτο ακριβώς το κοσμικό σημείο.

Και προσπαθώ να φανταστώ τις νύχτες εκείνες τις ερημικές, τις νύχτες της εγκόσμιας λήθης, όταν εδώ, σε τούτον τον σημαδεμένο τόπο, τριγυρνούσε άγνωστος ακόμα ένας καλόγερος πανύψηλος μ' ένα θυμιατό στο χέρι. Και σκέφτομαι τον ψαλμό του Δαυίδ: «Κύριε, τις κατασκηνώσει εν όρει αγίω σου;».

Σκέφτομαι ακόμα εκείνες τις νύχτες τις χειμωνιάτικες, τις κατασκότεινες, με τον άνεμο να συρίζει στα δένδρα και τον «καλόγερο» να περιπλανιέται στην ερημιά, μια ψυχή γυμνή και λάμπουσα, που κανείς ακόμα δεν ήξερε τι ζητούσε.

Η περιπλάνηση του «καλόγερου με το θυμιατό» κράτησε δεκάδες χρόνια. Σαν τύχαινε ν' ανέβει κανείς στον λόφο των Καρυών, έβλεπε τον «καλόγερο», πότε ντυμένο με το μαύρο ράσο του μοναχού και πότε με χρυσοκέντητα βυζαντινά άμφια, να τριγυρίζει αμίλητος, να κοιτάζει τους ανθρώπους για λίγο και να χάνεται.

Κανείς, κανείς δεν ήξερε ποια ήταν αυτή η ψυχή που τριγύριζε στον ίδιο πάντα τόπο και με το ίδιο

Λοιπόν, μια φορά τον χρόνο ανέβαιναν οι άνθρωποι να λειτουργήσουν στα ερείπια κάποιου παλιού ναού από τα χρόνια της Τουρκοκρατίας και άκουγαν ψαλμωδίες υπερκόσμιες, έβλεπαν τον ερειπωμένο ναό να καταυγάζεται από δυνατό φως και γίνονταν μάρτυρες ανεξήγητων υπερφυσικών φαινομένων.

Όμως κανείς δεν ήξερε γιατί ανέβαιναν να λειτουργήσουν εκείνη τη συγκεκριμένη μέρα. Κι ούτε την ιστορία του τόπου ήξερε κανείς. Ο χρόνος είχε επικαλύψει τα γεγονότα με λήθη βαριά. Μοναδικό σημάδι «ο καλόγερος με το θυμιατό».

Όσπου ήρθε η στιγμή της Φανέρωσης.

Βρέθηκαν οστά σ' έναν θαμμένο τάφο.

Κι όσο κι αν κανείς δεν ήξερε αν ήταν κάποιου βασιλέα ή στρατιώτη, κάποιου πλούσιου ή μαρτυρού, η σιωπή λύθηκε. Ο «καλόγερος με το θυμιατό» αποκάλυψε στους ανθρώπους το όνομά του και την ιστορία του. Είπε πως ήταν δικά του τα οστά και πως εκεί τριγύριζε πεντακόσια χρόνια. Σε πολλούς ανθρώπους έκανε τις ίδιες αποκάλυψεις, έτσι ώστε να μην υπάρξει καμιά αμφισβήτηση.

Ήταν ένας μάρτυρας, ηγούμενος του μοναστηριού που υπήρχε εκεί, είπε, και σφραγίστηκε από τους Τούρκους.

Πεντακόσια χρόνια σιωπής. Πεντακόσια χρόνια προετοιμασίας άγνωστης για την ώρα της Φανέρωσης. Για την είσοδο του θαύματος στον κόσμο της φθοράς και της αλαζονείας.

Ανηφορίζω τον λόφο και αισθάνομαι ελάχιστη. Ένας κόκκος ασήμαντης νόησης, που βιώνει το δράμα της υπέρβας. Ένα δράμα που συντελείται σε πεδία άγνωστα του πνεύματος, στη μεθορία του επέκεινα.

Ελάχιστη και εφήμερη.

Με μια σπίθα άφθαρτου λόγου μέσα μου που δεν επώθηκε ακόμα. Και που ομολογεί προς το ίδιο το μυστήριο που εδώ σε τούτον τον μαρτυρικό τόπο αποκαλύφθηκε και για μένα. Για να αισθανθώ το δέος. Αυτό που οδηγεί την ψυχή στην αλήθεια της. Στην υπερβατική αναγνώριση της.

Κάποιον Οκτώβριο, ο δήμαρχος Μυτιλήνης με κάλεσε να μιλήσω για τα εβδομήντα χρόνια από τη Μικρασιατική καταστροφή. Ένα από τα απογεύματα που βρισκόμουν εκεί, πήρα ένα ταξί και ανέβηκα στον λόφο των Καρυών, ν' ανάψω ένα κερί στο μοναστήρι, που τόσα είχα ακούσει γι' αυτό.

Το τοπίο ήταν μαγευτικό με τα λιόδεντρα και τα δαντελένια ακρογιάλια. Αναψα το κεράκι μου, προσκύνησα την πανέμορφη εικόνα, αγιογραφημένη από τον Φώτη Κόντολγου, μου χάρισαν και ένα βιβλίο της ηγουμένης με το ιστορικό του μοναστηριού και έφυγα, περισσότερο γεμάτη από την ομορφιά του τοπίου και τα κελαηδίσματα παρά από θρησκευτικό συναίσθημα.

Υστερα διάβασα το ιστορικό της Μονής. Διάβασα καθετί που υπήρχε σχετικό με τη φανέρωση των αγίων. Ήταν ο λόγος της Γένεσης: «Ως φοβερός ο τόπος ούτος».

Και ξεκίνησα να πάω ξανά.

Το πιο συγκλονιστικό απ' όλα ήταν πως οι άνθρωποι που επικοινωνούσαν μαζί του είτε με όνειρα είτε με οράματα, έβλεπαν ακόμα και ατόφιες σκηνές από τα γεγονότα εκείνα, σαν να εισέβαλε ξαφνικά ο χρόνος, ο πριν πεντακόσια χρόνια, στον δικό μας καιρό και έφερε φέτες ατόφιες από τη ζωή, εικόνες από τα ιστορημένα γεγονότα.

«Θα βρείτε τα οστά μου υπό βροχίν», είπε ο άλλος μάρτυρας.

Πόσο δύσκολα μπορεί να πιστέψει κανείς πως σήμερα, εποχή της άγριας υλικής ορμής και της βίαιης άρνησης, εκεί, σ' εκείνο τον ήμερο λόφο συνεχίζεται σιωπλά και αθόρυβα το θαύμα της Φανέρωσης. Ένα θαύμα που δεν είναι ουτοπία, αλλά μια άλλη ασύλληπτη από το μυαλό πραγματικότητα, που μας κάνει μικρούς και ασήμαντους μέσα στην άγνοιά μας.

Το χάρμα με βρίσκει με τα μάτια κολλημένα στο τζάμι να κοιτάζω τον χώρο.

Το δέος είναι η ρωγμή της ψυχής, λέω. Από κει οραματίζεται το ασύλληπτο.

Ζητώ ένα σημάδι προσωπικό. Ένα σημείο ελάχιστο από το θαύμα. Και το έχω.